The Lord's Supper, 1 of 3, How important is it?

Herran ehtoollinen, osa 1/3, Kuinka tärkeä se on?

Hei kaikki,

Herran (pyhä) ehtoollinen tai ehtoollinen on toinen vain kahdesta Uuden testamentin rituaalista toisen ollessa vesikasteen. Kaikki muut Vanhan testamentin rituaalit hävisivät täysin Jeesuksen uhrilla. Jotkut saattavat ehdottaa Pyhän Hengen kasteen olevan kolmas, mutta se on hengellä täyttymistä ulkonaisen teon kuten veteen upotetuksi tulemisen tai aterian nauttimisen sijaan, joten sitä ei yleensä sisällytetä Uuden testamentin rituaaliksi.

Onko se yksi uskomme perustoista tavalla, jolla monet sitä nykyään pitävät?

Kun Heprealaiskirjeen kirjoittaja luettelee Hepr. 6: 1-2:ssa "Kristuksen opin periaatteet (perusta, suom. alkeet)", ne ovat: Parannus kuolleista töistä, usko Jumalaan, kasteet (vesi ja Pyhä Henki), kätten päällepaneminen, kuolleiden ylösnouseminen, ja iankaikkinen tuomio. (Milloin olet kuullut mitään niistä 'uusien uskovien' kurssilla tai saarnassa?)

Herran ehtoollista ei ole sisällytetty perustaan. Kätten päällepanemisesta opettaminen on perustaan kuuluvaa, mutta Herran ehtoollinen ei ole. Sen pitäisi puhua meille äänekkäästi tänään tästä aiheesta. Jos pidät Herran ehtoollista perustavaa laatua olevana oppina, sinun täytyy vaihtaa (ajatuksesi) siihen, mitä Raamattu itse asiassa sanoo. Sillä tavoin uudistamme mielemme ajattelemaan, kuten Jumala ajattelee. Parannus ON osa uskomme perustaa. Herran ehtoollinen ei ole.

Ymmärräthän, että kannatan lämpimästi Herran ehtoollista ja vietän sitä useita kertoja vuodessa. Mutta mitä tulee perustavaa laatua olevaan opetukseen, Raamattu ei sisällytä sitä perustavanlaatuisiin. Tuo tulee ehkä järkytyksenä joillekuille, mutta hyvänä shokkina alkaa ajatella kuten Jumala ajattelee asiasta.

Pohdipa...

Apt. 2:38:ssa kun kokoontunut joukko kuuli Pietarin selityksen helluntaista ja kysyi, mitä heidän täytyi tehdä pelastuakseen, Pietari sanoi: "Tehkää parannus..." Apt. 3: 19:ssa kun rampa mies parantui ja ihmiset olivat kokoontuneina todistamassa ihmettä, Pietari kehotti heitä: "tehkää siis parannus ja kääntykää". Apt. 8:22:ssa kun Simon noita haluaa vallan kätten

päällepanemiseen, jotta ihmiset saisivat Pyhän Hengen, Pietari käski häntä: "Tee siis parannus ja käänny tästä pahuudestasi ja rukoile Herraa". Apt. 11:18:ssa, kun Pietari kertoo johtajille, kuinka Korneliuksen perhekunta uudesti syntyi ja vastaanotti Pyhän Hengen, sanotaan, että kaikki he " ylistivät Jumalaa sanoen: "Niin on siis Jumala pakanoillekin antanut parannuksen elämäksi"."

Paavali on Mars-kukkualla Ateenassa ja Apt. 17:30:ssa hän kertoo heille, että: "Jumala...tekee tiettäväksi, että kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus..." Apt. 20:21:ssa lopullisessa hyvästissään Efeson johtajille Paavali sanoi olleensa uskollinen ja "todistanut sekä juutalaisille että kreikkalaisille parannusta kääntymyksessä Jumalan puoleen ja uskoa meidän Herraamme Jeesukseen Kristukseen." Apt. 26:20:ssa puolustuspuheessaan Agrippan edessä hän sanoo saman asian lisäten parannukseen, että pitäisi tehdä tekoja, jotka osoittavat, että he ovat tehneet parannuksen.

Joten mitäköhän tapahtuisi, jos olisimme enemmän huolissamme parannuksen teosta ja oikein elämisestä kuin siitä, miten ja milloin meidän pitäisi viettää Herran ehtoollista. Miltä Kristuksen ruumis näyttäisi, jos meillä olisi samat prioriteetit, kuin Jumala luettelee Sanassaan? Mitä jos joka sunnuntaiaamun ehtoollisessa olisi yhtäläinen kutsu parannuksen tekemiseen? Tai Herran ehtoollisen viettäminen joka ikisessä jumalanpalveluksessa se korvattaisiin edes puolina kerroissa kehotuksilla parannuksen tekemiseen?

Tuo antoi kiinnostavaa ajattelemisen aihetta. Nyt takaisin asiaan...

Paljon on kirjoitettu siitä, että alkuseurakunta vietti viikoittain Herran ehtoollista, mutta monet noista kirjoituksista rakentuvat virheellisille oletuksille tulkitsemalla muinaisia ilmauksia modernien linssien läpi.

Ne tulkitsevat fraasin 'leivän murtaminen' merkitsevän Herran ehtoollista, mikä on väärin – se on vain yleinen ensimmäisen vuosisadan fraasi, joka tarkoittaa toisten kanssa nautittavaa ateriaa, yhteistä ateriaa. Ei ollut viipaloitua leipää, joten leipää murrettiin jokaisella aterialla – joskus se piti sisällään Herran ehtoollisen, joskus kyse oli vain ateriasta. Jeesus mursi leivät ja kalat, mutta kukaan ei väitä, että tuo leivän murtaminen olisi Herran ehtoollinen – se oli vain ateria. (Matt. 14:19, 15: 36, 26:26)

Apt. 2: 42:ssa sanotaan, että opetuslapset pysyivät (vankkumattomasti) apostolien opetuksessa, keskinäisessä yhteydessä, leivän murtamisessa ja rukouksissa. Fraasi 'leivän murtaminen' kreikassa tarkoittaa yhteistä ateriaa – he kokoontuivat syömään yhdessä.

Kuitenkin koska (englannissa) käytetään määräistä artikkelia leipä-sanan edellä jakeessa 43 eikä vain puhuta yleisesti leivästä, sen voisi ymmärtää käsittävän Herran ehtoollisen. Mutta jae 46 jättää tuon määräisen artikkelin pois ja puhuu vain yleisesti leivän murtamisesta, mikä viittaa yhteiseen ateriaan. Päättelisimme sen johdosta siitä, että Herran ehtoollinen oli osa sitä, mitä he tekivät, mutta ei joka aterialla. Painopiste oli yhteen kokoontuminen keskinäisen yhteyden, ruoan, rukouksen ja opetuksen merkeissä.

Näemme tämän Apt. 20:11:ssa kun Paavali herätti ikkunasta kuolemaan pudonneen nuoren miehen eloon. Heti kun hänet oli herätetty henkiin, he kaikki mursivat leipää ja Paavali puhui koko yön aamun koittoon asti ja sitten lähti. He eivät viettäneet Herran ehtoollista, teksti sanoo, että he söivät yhdessä myöhäisen aterian.

Apt. 27:35:ssa kuvataan sama leivän murtamisen käytäntö, kun Paavali, myrskyssä olevassa laivassa yhtenä 276:sta ihmisestä, vakuutti näille, että enkeli oli kertonut heille, että he olisivat turvassa ja osoitti sen ottamalla leipää, kiitti Jumalaa, mursi sitä ja söi.

Kotiseurakunnassa
...kun vietetään Herran ehtoollista, se on usein sisällytetty osaksi ateriaa. Toistumistiheyden päättää ryhmä tai isäntä (isännät). Joskus vain epävirallinen kristittyjen kokoontuminen aterialle voi pitää sisällään Herran ehtoollisen, jos he haluavat. Jopa itseksesi tai jonkun muun kanssa – Raamatussa annetaan hyvin harvoja ohjeita muuta kuin, että pitää varmistaa sydämemme olevan oikealla tolalla ja tuo osa alkaa ensi viikolla.

Kun riisumme uskonnolliset silmälasit ja menemme ajassa taaksepäin ensimmäiselle vuosisadalle, ymmärrämme, että Herran ehtoollinen oli osa suurempaa ateriaa uskovien kodeissa kokoontumisessa. Se ei aina tapahtunut 'seurakunnan kokouksen/kirkonmenojen' aikana. Se oli keino muistaa Hänen kuolemaansa ja uhriaan, jota ei ole rajoitettu sen suhteen missä, miten tai miten usein sitä vietetään.

Toinen näkökohta on, että koko Uudessa testamentissa,
...lähtien niistä 30 vuodesta, jotka Apostolien teot kattaa, kaikkeen siihen mitä Paavali, Jaakob, Johannes, Pietari ja Juuda kirjoittivat, yli 70 vuoden aikana, ainoa kerta, jolloin Herran ehtoollisesta opetetaan tai sitä käsitellään, on 1. Kor. 11. Se otettiin esille siinä vain, koska oli riitaa Herran ehtoollisen viettämisessä seurakuntalaisten kesken. Onneksi se pantiin sinne meille ohjeeksi.

Sitä vastoin viestejä anteeksi antamisesta, lieventävien asianhaarojen huomioon ottamisesta, rukouksesta, parannuksen teosta, kasteista ja sen sellaisesta mainitaan tai niistä opetetaan monet kerrat Uudessa testamentissa. Mitä meidän tulee päätellä siitä, että Herran ehtoollinen mainitaan vain kerran, kun taas muita aiheita käsitellään monet kerrat noissa samoissa kirjeissä? Se oli osa sitä, mitä he tekivät, mutta ei ollut keskipiste tai koko pääasia heidän kokoontumisissaan.

Mitkä olivat ne ongelmat, joista Paavali johdatettiin kirjoittamaan korinttilaisille koskien asianmukaista tapaa vastaanottaa Herran ehtoollinen? Tuosta ensi viikolla, siihen saakka, siunauksin,

John Fenn/LL

The Lord's Supper, 2 of 3 Attitudes

Herran ehtoollinen, osa 2/3, Asenteet

Hei kaikki,

Tiesitkö Paavalin kirjoittaneen, että väärällä tavalla Herran ehtoolliseen osallistuminen saattoi johtaa 'heikkouteen, sairauteen' tai varhaiseen kuolemaan? Ihmeellistä, mutta totta.

Ajattelepa sitä, että jos vesikaste tehdään 'väärin', vesi saattaa tukkia jonkun kurkkua, mutta hän tokenee siitä. Jos kätten päälle panemisessa käsi asetetaan väärään kohtaan toisen keholla, tuloksena voi olla nolostuminen ja nuhtelu, mutta virhe voidaan korjata.

Mutta Paavali kertoi korinttilaisille, että koska joidenkuiden heistä sydän ei ollut oikealla tolalla heidän vastaanottaessaan Herran ehtoollisen: "...onkin teidän joukossanne paljon heikkoja ja sairaita, ja moni on nukkunut pois." Vau. Tämä on vakavaa!

Korintin kulttuuri vastaan Jumalan valtakunnan kulttuuri

Paavali kirjoitti kirjeensä roomalaisille Korintista, mikä todistetaan Room. 16: 22-23:ssa: "Minä Tertius, joka olen kirjoittanut tämän kirjeen, sanon teille tervehdyksen Herrassa. (Justus) Gaius, minun ja koko seurakunnan majanantaja, tervehtii teitä. Erastus, kaupungin varainhoitaja, ja veli Kvartus tervehtivät teitä."

Arkeologisessa kaivauksessa v. 1929 Korintista kaivettiin esiin kaiverrettu kivi, joka mainitsee Erastuksen Korintin rahastonhoitajana. Se todisti Paavalin kirjeen roomalaisille kirjoitetun Korintista.

Tämä on tärkeää meille ja Herran ehtoollisen käsittelyllemme Korintissa olevien ihmisten mainitsemisen takia. He heijastavat osaa siitä kulttuurisesta ja rodullisesta moninaisuudesta, joka siellä oli Kristuksen ruumiissa. Apt. 18: 7-8 kertoo meille, että Kristuksen ruumis piti sisällään juutalaisia, kreikkalaisia ja roomalaisia, kaikki kokoontuivat alussa yhteen Justus Gaiuksen kotiin.

Nimi 'Tertius' on roomalainen numero kolme,

...ja nimi 'Quartus' on roomalainen numero neljä. Tertius otti vastaan Paavalin sanelun, minkä takia hän kirjoitti: "Minä Tertius, joka olen kirjoittanut tämän kirjeen, sanon teille tervehdyksen…" Vain muutaman harvan kirjeen Paavali kirjoitti henkilökohtaisesti*. Loput hän saneli kokonaan tai osittain, sikäli kun tiedämme. *Gal. 6:11, Filemon 1: 19; sitten Kol. 4: 18, vain tervehdys, 2. Tess. 3: 17 samaten.

Kun roomalaiset tekivät jostakusta Rooman valtakunnan orjan, he ottivat pois ihmisen nimen ja antoivat hänelle numeron, joka tatuoitiin tämän otsaan tai ranteeseen. Näin ollen orjat Kolme (Tertius) ja Neljä (Quartus) työskentelivät Paavalin kanssa, kuten myös Korintin, tuolloin noin 200.000 asukkaan kaupungin, varainhoitaja. Orjat olivat Rooman valloittamista kansoista, joten Kolme ja Neljä eivät olleet roomalaisia, vaan muista kansakunnista, muista roduista.

Kristuksen ruumis on pitkään ollut monirotuinen ja monikulttuurinen, tullen toimeen keskenään hyvin. Yksi esimerkki on Apt. 13:1 Syyrian Antiokiassa ja siinä nimetään viisi profeettaa ja opettajaa: Barnabas (Kypros, Välimeren saari), Simeon Nigeristä (etninen Nigeria), Lukius kyreneläinen (nykyajan Libya Pohjois-Afrikassa), Manaen (Israel), sekä Saulus tarsolainen (Syyria).

Ei sitten mikään yllätys, että orjat Kolme ja Neljä työskentelevät Paavalin ja suuren Korintin kaupungin varainhoitajan kanssa. Kaikki ovat tasa-arvoisia Kristuksessa… ihmeellistä armoa. Mutta kaikki ei ollut hyvin Korintissa. Vaikka Tertiuksella, Quartuksella ja Erastuksella ei ehkä olut mitään ongelmia toistensa kanssa sosioekonomisesti tai rodullisesti, toisilla Korintissa oli.

Ennakkoluuloa seurakunnassa

1.Kor. 11: 17-34:ssa Paavali käsittelee sellaisten ihmisten ryhmää, joka ei halunnut aterioida tai nauttia Herran ehtoollista toisten kanssa. He valitsivat kokoontua erikseen ateriaansa varten jopa juopumiseen asti ennen kuin liittyivät mukaan kokoontumiseen toisten kanssa, jos lainkaan.

Korintti oli merisatama, niin muodoin laivojen ja miehistöjen, omistajien ja kauppiaiden, jotka edustivat kaikenlaisia elämänaloja, sulatusuuni. Kaupungin motto oli 'Tieto ja vapaus', joka tarkoitti 'mikä tahansa käy'. Kun jotkut näistä ihmisistä uudestisyntyivät uskon kautta Kristukseen, he kaikki alkoivat kokoontua roomalaisen Justuksen kodissa*. Mutta se ei tarkoita, että he kaikki olisivat välittömästi vapautuneet epäluuloistaan ja taipumuksistaan. *Apt. 18: 7-8

Jotakin muuta tiedoksi Korintista

Kreikkalaisilla naisilla oli suuri vapaus, roomalaisilla naisilla oli eri asteisia vapauksia ja juutalaiset naiset olivat erotettuina miehistään kokoontumisissa ('synagoga' on hepreaa tarkoittaen 'kokoontuminen').

Suullinen laki (perimätieto/kommentaari) pakotti heidät olemaan hiljaa kokousten aikana, vaikka Mooseksen laissa ei sanottu mitään siitä, että vaimot olisivat hiljaa kokouksissa – osittain sen vuoksi erotettuna olemisen aste vaihteli laajasti ympäri Rooman valtakuntaa.

Kreikkalaiset vaimot eivät useinkaan käyttäneet huntua. Roomalaiset vaimot tavallisesti käyttivät kevyttä 'läpikuultavaa' huntua. Juutalaiset vaimot, sikäli kun historiasta tiedämme, käyttivät tavallisesti huntua, mutta tavat vaihtelivat Rooman valtakunnan alueen mukaan.

Muinainen vihkisormus

Hunnut olivat tapa tuoda julki, että nainen oli naimisissa. Hunnut olivat omana aikanaan sitä, mitä vihkisormus on meidän aikanamme. Vaimot löysivät vapautensa Kristuksessa ja ottivat pois huntunsa, kun tulivat johonkin kotiin (seurakunnan) kokousta varten. He olivat ystävien ja perheen Kristuksessa joukossa, ja he ottivat pois ne omassa kodissaan, joten miksi ei jonkun toisen kotona Kristuksen perheen keskellä? Siinä on teologisesti järkeä, mutta ei paikallisten tapojen näkökulmasta.

Kuvittele meneväsi jonkun kotiin tänään ja ottavasi pois vihkisormuksesi astuessasi ovesta sisään. Vaimo voisi väittää, että hän oli Kristuksessa vapaa tekemään niin – ja hän olisi oikeassa. Mutta se olisi häpeällistä hänen aviomiehelleen ja Herralle.

Kaikki ihmettelisivät, miksi tuottaisit häpeää itsellesi, aviomiehellesi, kaikille paikalla olijoille sosiaalisesti ja kulttuurisesti? Miksi tuottaa häpeää avioliiton pyhyydelle pöyhkeilemällä vapaudellasi Kristuksessa ja siten tuottamalla häpeää Hänelle, joka Pyhän Hengen kautta pitää avioliittosi kasassa?

Ja kuten Paavali toi esiin, jopa enkelit, jotka ovat vastuussa tuosta perheestä, tulevat häväistyksi vaimojen pöyhkeillessä vapaudellaan. Paavali sanoi vaimoille, että he saavat olla vapaita Kristuksessa, mutta heidän tulee pitää se tasapainossa avioliittonsa ja perheensä kunnioittamisen kanssa käyttämällä huntua. Hän pyysi kahdesti vaimoja katsomaan paikallista tapaa ja perinnettä kehottaen heitä pukemaan hunnut sen mukaisesti.

(Oli joskus sellaisia, jotka olivat ns. 'hyperarmossa' ja jotka sanoivat, ettei ole mitään syntiä, mitään tilivelvollisuutta, sillä he olivat vapaita Kristuksessa. He eivät tajunneet, että vapaus Kristuksessa on annettu antamaan meille voimaa elää pyhää elämää, ei käyttämään sitä tekosyynä synnilliseen tai sopimattomaan käytökseen. Kuten Juud. jae 4 sanoo, on jumalattomia, jotka kääntävät meidän Jumalamme armon irstaudeksi ja kieltävät meidän ainoan valtiaamme ja Herramme, Jeesuksen Kristuksen.)

Nyt tuo näyttämö on valmis. Korinttilaiset olivat rodullisesti ja sosiaalisesti moninainen ihmisryhmä, jonka jäsenillä oli erilaisia uskonnollisia taustoja ennen kuin he tulivat Herran luo. Ensi viikolla menemme niihin seurauksiin, mitä tulee, kun on ennakkoluuloinen ihminen ottaessaan vastaan Herran ehtoollisen. Siihen saakka, siunauksin,

John Fenn/LL

The Lord's Supper, 3 of 3, early death if done wrong.
Herran ehtoollinen, osa 3/3, varhainen kuolema, jos toimittu väärin.

Hei kaikki,

Päätimme viime viikolla joidenkin Korintissa olleiden ongelmien luettelemiseen.

Kaikkien niiden jälkeen Paavalin täytyi SITTEN käsitellä heidän ennakkoluulojaan koskien rodullisia, asemaan liittyviä ja kulttuurisia eroavaisuuksia.

Oli ryhmä, joka kieltäytyi syömästä toisten kanssa, kuten 11:17-34:ssä on käsitelty. Jakeessa 22 Paavali kysyy:

"Eikö teillä sitten ole muita huoneita, niissä syödäksenne ja juodaksenne? Vai halveksitteko Jumalan seurakuntaa…?" Sanaksi 'halveksia' käännetty ilmaus tarkoittaa halveksuntaa, ylenkatsomista, loukkaamista. Se tulee sanoista kata (huono, negatiivinen) ja phroneo, tunteilla ajatteleminen. Lyhyesti sanottuna asenne. Mutta heidän (huono) asenteensa jotakuta toista kohtaan, joka on erilainen kuin he itse, oli myös huono asenne Kristusta kohtaan.

He tunsivat olevansa parempia kuin toiset.

He eivät pitäneet tietyistä henkilöistä, joten he keksivät itselleen oikeutuksen sille, miksi tunsivat tuolla tavalla. Heidän tunteensa kertoivat heille, miten tehdä päätöksiä ja millainen asenne omata. Raamattu opettaa meille, että kerromme tunteille, miten ajatella ja miten tulla tahtomme kontrollin alaisuuteen.

Ehkä heidän äitinsä vihasi tuota tiettyä ryhmää, heidät kasvatettiin niin, joten myös he vihaavat heitä. Se, että on Kristuksessa ja rakastaa niitä, jotka ovat erilaisia, oli heille haaste.

Tuossa suuressa kansainvälisessä Korintin merisatamassa laivanvarustajat ja kauppiaat eivät usein seurustelleet niiden kanssa, jotka toimivat ahtaajina tai merimiehinä samoin kuin juutalaiset eivät koskaan syöneet pakanoiden kanssa*. Kuitenkin kaikki kolme ihmisryhmää kohtasi nyt roomalaisen Justuksen kodissa Apt. In 18: 7-8 ylistääkseen Jeesusta. *Gal. 2: 12-14

Heidän täytyi oppia keskittymään Hänen, joka oli heille yhteistä, ei eroavaisuuksiinsa. Heidän täytyi oppia 'tuntemaan armo' toisissaan ja 'antaa yhteisen työn merkiksi kättä', kuten Pietari Paavalille Gal. 2:9:ssä.

Jakeissa 23-27 Paavali kirjoittaa nuo usein toistetut Jeesuksen sanat Hänen viimeisellä ateriallaan, ja sitten sanoo näin: "oka kelvottomasti syö tätä leipää tai juo Herran maljan, hän on oleva vikapää Herran ruumiiseen ja vereen. Koetelkoon siis ihminen itseänsä, ja niin syköön..."

Kreikaksi se näyttää tältä:

"Hän joka syö ja juo erottamatta Ruumista (ts. Seurakuntaa) tuossa kokoontumisessa, syö ja juo tuomion itselleen; sillä jos me tutkisimme itseämme, meitä ei tuomittaisi."

"Tutkimme itseämme" tarkoittaa rehellistä sydämemme arvioimista. Tämä ei ole taivas vai helvetti –tuomio, vaan maan päällä tapahtuva tuomio, koska he tietävät sen uhrauksen, jonka Herra teki antaakseen heille anteeksi, ja kuitenkin tekopyhyydessään he eivät halua antaa anteeksi toisille.

Muistakaa, että tuomion ensimmäinen taso on itsensä tuomitseminen.

Kun teit Jeesuksesta Herrasi, tuomitsit itsesi, joten et tule kärsimään pahempaa tuomiota. Kun myönnämme syntimme Herralle, tuomitsemme itsemme. Kun pyydämme anteeksi niiltä, joille olemme tehneet vääryyttä, tuomitsemme itsemme. Noita asioita, joista olemme jo itsemme tuominneet, ei tulla muistamaan sinä päivänä, jolloin seisomme Herran edessä.

Jos emme tee niin, seuraava tuomion taso on kärsiä tekojemme seuraukset. Jos emme opi läksyämme, kohtaamme saman asian myöhemmin. Jumala on oikeudenmukainen, ja jos me sanomme tuntevamme Hänet, muttemme tee oikein, on oikein, että Hän sallii meidän kokea tekojemme seuraukset.

Tässä asiayhteydessä ne, jotka pitivät kiinni ennakkoluuloistaan ja kieltäytyivät tuomitsemasta itseään, erottavat itsensä Herran uhrin hyödyistä. Niinpä he avaavat itsensä kestämään ennakkoluulon seuraukset ennakkoluulon ollessa yksi anteeksiantamattomuuden muoto. Paavali kirjoitti oikeastaan, että anteeksiantamattomuus/ennakkoluulo avaa meidät sairauksille ja heiveröisyydelle:

"Sen tähden onkin teidän joukossanne paljon heikkoja ja sairaita, ja moni on nukkunut pois. Mutta jos me tutkisimme itseämme, ei meitä tuomittaisi; mutta kun meitä tuomitaan, niin se on meille Herran kuritusta, ettei meitä maailman kanssa kadotukseen tuomittaisi." jakeet 29-31

Immuunijärjestelmä vaarantunut?

Kumpikin 'heikoksi' ja 'sairaalloiseksi' käännetty sana merkitsee, haurasta, heikkoa, heiveröistä terveyttä, vaivaista. Paavali liittää suoraan heidän ennakkoluulonsa heidän heikentyneeseen 'immuunijärjestelmäänsä', tai yleiseen taipumukseen olla sairas. Hän sanoi, että se johtuu siitä, että kun vastaanotatte Herran ehtoollisen ennakkoluulo sydämessänne, tulette syylliseksi kieltäytymällä antamasta anteeksi niin kuin Kristus antoi teille anteeksi, joten elämänne on teidän omissa käsissänne. Lyhyesti sanottuna, teidät tuomitaan, koska kieltäydyitte tuomitsemasta itseänne.

Se on noin yksinkertaista. Ihmiset haluavat 'lämpimän ja tunteisiin vetoavan' Jeesuksen, mutta todellisuus on, kuten kaikkialla Uuden testamentin kirjeissä opetetaan, että Herra antaa ihmiselle sen mikä on oikein. Kyse ei ole mistään pelistä. Olen havainnut, että nopeasti anteeksi antavat ihmiset tai ne, jotka eivät pidä kiinni loukkaantuneena olemisesta, vilustuvatkin harvoin. (Kaikkien asioiden ollessa yhdenvertaiset: jos sinulla on lapsia, he tunnetusti tartuttavat toisensa helposti, joten vilustuminen ei tarkoita, että jollakulla on sydämen tilaan liittyviä ongelmia – käytän vain Korinttia esimerkkinä).

Mitä tapahtuu, jos kannamme nuo ennakkoluulot mukanamme hautaamme?

Paavali oli kuvannut sen heille aiemmin 1. Kor. 3: 1-15:ssa. Hän käsitteli heidän riitojaan ja erimielisyyksiään sanoen, että se oli puuta, heinää ja olkia, joka, jos se kannettaisiin kuolemaan, palaisi pois, kun he seisoisivat Herran edessä. Mutta he itse pelastuisivat, hän sanoi, mutta niin kuin se, joka oli tullut tulen läpi, jossa kaikki omaisuus oli palanut poroksi.

Hän neuvoi heitä tekemään parannuksen, korjaamaan tilanteen, panemaan syrjään erimielisyydet ja riidat ja sen kautta saamaan voiton kypsymättömyydestään ja tunnepohjaisesta järkeilystään. Nuo voitot olisivat kuin kultaa, hopeaa ja jalokiviä Herran edessä.

Vastaanota parantuminen vastaanottaessasi Herran ehtoollisen

Meidän ei odoteta tutkivan koko elämäämme jokaista pienen pientä asiaa myöten, joka sydämessämme on väärin, sillä korinttilaisten ongelmat olivat yleisesti tunnettuja ja koko siellä olevan Kristuksen ruumiin tuntemia. Johannes kirjoitti 1. Joh. 3:20:ssa, että jos sydämemme meidät 'tuomitsee', Jumala on suurempi kuin sydämemme. Kreikan sana tuomita koostuu sanoista 'kata', joka on 'vastaan', ja 'gnosis', joka merkitsee 'tietää'. Toisin sanoen, älkää ruvetko etsimään jotakin, josta luulette Jumalan olevan teille 'vihainen', jos Hän haluaa teidän käsittelevän jotakin, Hän kertoo sen teille – tulette sen tietämään ilman, että kaivelette muistianne ja kokemaanne löytääksenne jotakin.

Ne jotka valmistavat sydämensä oikealle tolalle varmistaakseen, etteivät pidä kiinni mistään anteeksiantamattomuudesta, muistaen Herran uhrin heidän puolestaan ja kaikkien heidän ympärillään olevien puolesta, he voivat vastaanottaa parantumisen vastaanottaessaan Herran ehtoollisen. Me

erotamme asianmukaisesti Herran ruumiin Kristuksen ruumiiksi ja erotamme myös sen, että 'Hänen haavojensa kautta me olemme parantuneet'.

Noin vuonna 1980 kuulin ensimmäistä kertaa Herran palvelijan mainitsevan parantumisen ehtoollista vastaanotettaessa, ja niinpä myöhemmin, kun olin vilustunut, testasin asian – voi tuota nuoruuden hullutusta (olin noin 22 tuohon aikaan ja tuntenut Herran vain kuutisen vuotta). Ajoitus oli täydellinen. Olin vilustunut ja minulla oli nuha ja vähäinen yskä ja muistin mitä tuo Herran palvelija sanoi. Varmistuttuani, ettei minussa ollut mitään anteeksiantamattomutta, vääriä asenteita tai ennakkoluuloja, sen jälkeen muistelin, että 'Hänen haavojensa kautta olin parantunut', ja vastaanotin Herran ehtoollisen. Tuohon iltapäivään tultaessa vilustumiseni oli poissa. Jippii!

Tämä ei ole kaava, mutta minulle se todisti sen Raamatun kohdan, jota olemme tutkineet. Se, että Herran ehtoollisen vastaanottaminen on meidän taholtamme vakava teko. Se saa meidät panemaan syrjään elämän häiriötekijät, elämän taakat, menneen viikon kuorman, saa meidät uudelleen keskittymään Hänen uhriinsa ja sen tähden rakkauteemme niitä ympärillämme olevia kohtaan, jotka myös vaeltavat Hänen kanssaan.

Kirja toisensa jälkeen on kirjoitettu tästä aiheesta, mutta toivon tämän olleen siunaus. Uusi aihe ensi viikolla, siihen saakka, siunauksin,

John Fenn/LL